

жалошћу за светом, жељом да се свет ослободи од греха – има ли тада времена мислити о себи, а тим пре о весељу и задовољствима света?

Тада сам од себе пост постаје природан; природна постаје дугачка молитва, усрдна, покајна молитва за овај исти свет који у злу лежи, за његово спасење, молитва, као дубока потреба верујућег срца, које тражи богоопштење и у богоопштењу снаге и силе против греха и против непријатеља спасења. Тада постаје природно одречење од своје воље, јер је она, то знамо из искуства, исувише склона ка греху; у њеној слободи, неуравнотеженој увиђањем Божије воље, некада, на освиту људске историје, у Едемском врту, открио се узрок нашег првобитног пада. Зато је и монашко послушање Богу, Цркви и од Цркве постављеним руководиоцима, главна врлина монаштва. Природним у монаштву постаје и одрицање од похота тела, борба с њима, јер је у похоти тела Ева некада нашла први плод за грех. Пиродно и неопходно, на крају, постаје и то дубоко смирење с једне стране и страшна бојазан од гордости с друге – што се види код сваког доброг монаха: јер није ли у гордости почетак греха, не постаје ли гордост најопаснији човеков саветник.

Али, има ли у свему томе мржње према људској природи? Не, овде је, насупрот, љубав према овој природи, сједињена са жељом да се људска природа види у њеној првоствореној, од Бога дарованој лепоти.

Ко не схвата све ово, тај не схвата ни хришћанство; ко не љуби, не поштује монаштво, као најплеменитији плод хришћанског живота, тај је далек од Православља. И више од тога, још није изашао иза граница оне вере о којој апостол говори: и ђаволи верују и дрхте... (Јак.2;19). Ко није схватио какво значење у хришћанству имају аскетизам, подвиг, самоодрицање, само одбацивање, тај не зна чак ни азбуку хришћанства. Ко понавља туђим гласом, као да је монаштво непријатељ сваке радости, тај још не зна за ону радост, о којој је говорио Спаситељ апостолима у тешке и тужне часове: Радост ће се ваша испунити... и радост вашу нико неће узети од вас (Јн. 15,11;16,22)

Да, много је радости у монаштву, али да би је познали и искусили, треба опитно проћи његово расположење и пут његовог подвига. Не осећају ли ову радост, мир и покој и бого, ољци који овде долазе? Зашто они стреме да дођу у манастир? Зашто нас овде сусреће и предаје нам се нарочити душевни мир? Зашто нам је тако добро у добрим обитељима? Погледајте на саме монахе у добрим манастирима: тако су љубазни, добродушни, не ропћу, не жале се, ни за шта на свету, ни за какве земаљске радости, не би мењали своју монашку духовну радост. А тамо изван зидина обитељи, где свет јурца за радошћу, као за сенком која измиче, не чују ли се тамо пуцњи самоубица, није ли тамо узјамно озлобљење и злоба, завист и, монашки речено, „светска сујета“?

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ЈЕДАНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

св.муч. *Андреј Стрaтилоу* и 2593 мученика
**Мш. 18:23-35 (зач. 77); Лк. 21:12-19, (зач. 106).
1 Кор. 9:2-12 (зач. 141); Еф. 6:10-17 (зач. 233).**

свѣти ѡрaведни Алексеј Мейшев

БЕСЕДА НА 10. НЕДЕЉУ ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

Један слуга је био дужан цару 10 хиљада таланата (око 26 милиона рубаља). Цар је опростио овај дуг слуги. Али слуга је испао крајње зао и неблагодаран: њему је један од поданика био дужан 100 динара (21 рубаља и педесет копејака) и није желео да му опрости, нити да га сачека да му отплати дуг и зато је био вргнут у тамницу заувек.

Браћо и сестре! Слично овоме милосрдном и милостивом цару, Отац Небески поступа са нама грешницима. А ми често, попут овога злого слуге не желимо ништа да опростимо ближњему, и због тога ћемо бити строго кажњени.

Праштати другима ако нам нешто скриве, неопходно је за наше спасење. Сви смо ми, без изузетка грешници. Свако од нас је много хиљада пута увредио Бога. Када се то деси, ми се тешимо очинским снисхођењем и милорђем Божијим и имамо на-

ду на опроштај. Заиста га и добијамо. Сами Бог нам га предлаже. Али Он је поставио услове за то, и уколико ми не испуњавамо ове услове, онда, без обзира на Божије милосрђе, умиремо у гресима.

Какви су то услови? Као прво, вера у Исуса Христа. Христос је за нас пострадао, умро је за наше грехове. Сваки би грех требао да буде кажњен. Казну за грех, коју, без обзира на сво наше покајање, не би смо могли да избегнемо, узео је на себе Христос. Морамо да верујемо у ово и једино са том вером можемо имати наду на опроштај грехова.

Друго је покајање. Уколико људи не осећају дубоко и искрено раскајање, ако их одвратност према греху не доводи то чврсте одлучности, ако се при исповести не смиравају и не откривају своје грехове – онда умиру у својим гресима.

На крају и трећи услов – опраштање. Данашње Јеванђелско

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

читање јасно говори да Бог опрашта једино онима који опраштају својим увредиоцима. Не опраштајући нашим увредиоцима њихове увреде, ми тада, без обзира на веру и покајање, умиремо у гресима. Као што не могу да жању они који нису ни посејали, тако не могу задобити опростај од Бога они који нису опростили другима. Постојао је

да поје речи молитве: „и опрости нам дугове наше, као што и ми опраштамо дужницима својим“. Овде се светитељ обратио непомирљивом велможи и са кротким прекором проговорио: „Погледај, сине мој, у какав страшни час и шта говориш Богу: „опрости ми, као што и ја опраштам“. Говориш ли истину? Опрашташ ли? Ове су речи тако

Сваког човека искушава демон. Управо зато блиски и драги људи могу неочекивано да нам нанесу бол за који није способан чак ни непријатељ. У том случају треба одговорити смирењем и љубављу. У Посланици апостола Петра каже се да жена хришћанка може обратити мужа паганина лепотом кротког и тихог духа. Ако ваш муж не жели да иде у цркву, немојте га на то присиљавати, али се зато потрудите да кад идете у цркву, код куће буде све како треба да муж не би могао рећи да му црква отима жену. Религија и иначе треба да буде лична ствар сваког човека, његово унутарње делање. Трудите се да у срцу имате Исусову молитву, коју вам нико не може отети или забранити. Надам се да ће се променити однос вашег супруга према Цркви. Призивам Божији благослов на вас.

архимандрит Рафаил (Карелин)

у Александрији један великаш који упркос свим саветовањима Божијег угодника св. Јована Милостивог није желео ни да чује о помирењу са својим непријатељем. Једном га је светитељ позвао у своју малу дворску црквицу на јутарњу службу. У цркви није било никога од богомољаца. Служио је сам патријарх, а за певницом је појао само један појак, коме је овај великаш помагао при појању. Када су почели да поју молитву „Оче наш“, запојао је и светитељ, али на речима: „хлеб наш насушни дај нам данас“ свети Јован је изненада заћутао и зауставио појца, тако да је великаш сам почео

поразило великаша да се он, сав у сузама бацио под ноге Архипастира узвикнувши: „Све што заповедиш, владико, све ће испунити слуга твој!“ И заиста је испунио; истога дана се помирио са својим непријатељем и од свег срца му опростио све увреде.

Браћо и сестре! Добар баштован не само што чупа коров, већ га чупа „из корена“. Ишчупајмо и ми из корена мржњу и непријатељство, и не само да опростимо ближњима већ и заборављајмо увреде.

Амин.

10. Августа 1914.

свештеномуч. прот. Јован Восторјов

МОНАШТВО

Монаси – то су људи који, увидевши грех и његову погубност у себи и у човечанству, схватају, разумеју и осећају да је Христос искупио грешни људски свет, да је он пострадао за све прошле, садашње и будуће грехе, да је Његова искупитељна жртва свеобухватна, да је Црква коју је Он основао ради продужења његовог дела, ради усвојења од стране људи плодова Његовог искупљења, вечна васељенска свеобухватна, да Његово Царство свима господари. Они, монаси, су ти хришћани који, понављајући и испуњавајући речи светог апостола Павла, ништа не желе да знају у свету осим Исуса Христа, и то распетог; за њих се свет распео и они свету (1Кор.2;2, види Гал. 6;14). Памти Господа Исуса, распетог при Понтију Пилату. Ове речи његовом ученику и чеду вере и послушања Тимотеју звуче као вечна заповед хришћанима. (уп. 2Тим.2;8, 1Тим.6;13).

Зато монаси воле да гледају на распеће, зато се моле пред распећем; зато су код њих крстови свуда: и на параману и на бројаницама и на грудима; зато је крст, једноставни дрвени крст, најомиљенија, најнеопходнија и најизражајнија особеност пострига и истовремено, свагда и увек дирљиво свештено обележје сваке монашке келије: дрвени, кипарисови, седефастни, камени, златни, сребрни, бакарни, коштани – ови крстови код монаха постају њихова проповед њима самима, другим људима и свему свету.

Монаштво улази дубоко у увиђа-

ње отежалог над људима греха, и не само над људима, већ и над читавим светом. Монаштво чува и памти оно што обично сви хришћани заборављају; управо то, што по апостолском учењу, сва твар уздише с човеком, носи на себи, мучно и тужно бреме људског греха, желећи да се обуче у слободу и славу деце Божије (види Рим. 8; 22-23). Монаштво јасно погађа и дели ту свесветску тугу природе и на тај начин оно постаје туга света, у извишеном, чистом и дубоком значењу те речи.

Но, је ли све то мржња према животу? Не, овде је истинска љубав према животу, сједињена са свепотчињавајућом и свеобухватном жељом, да се успостави живот слободан од греха.

Због тога је код монаха видна та пристрашљивост*, та дирљива бојажљивост од греха, саблазни ђавола, на делу, у речи, у помислима, овај страх и брижност да се и добром делу, речи и помисли не би присајединио дух сатанске прелести, нечистог самопреузношења, греховног самозадовољства, гордељивог самољубља. Зато се на језику монаха чују речи: „искушење“, „враг“ (ђаво), бојазан од преваре злога итд., што често изазива добродушан осмех, али и злобан подсмех од стране људи (овога) света, често већ одавно посталих „брашном чуждему“, храном ђаволу, али то не примећују...

При таквом настројењу, када се код монаха сва душа испуњује са знањем греха, страхом, да не би радили греху, тугом за светом,